

limitatief aantal gevallen mogelijk is. Artikel 6 bepaalt een aantal imperatieve excepties, terwijl artikel 7 de ruimte creëert voor een facultatieve weigering van de overbrenging in een welomschreven aantal gevallen, o.m. ter vrijwaring van het *ne bis in idem*-principe. Zo kan de overbrenging o.m. worden geweigerd wanneer de veroordeling die aan het verzoek ten grondslag ligt, gegrond is op feiten die in de staat van tenuitvoerlegging reeds definitief zijn berecht of er het voorwerp uitmaken van vervolgingen, of wanneer die staat m.b.t. de feiten in kwestie een sepotbeslissing of beslissing tot buitenvervolgung heeft genomen. Ook een omgekeerde *ne bis in idem*-bescherming is in de Overeenkomst ingeschreven: artikel 14, § 1 staat eraan in de weg dat een in toepassing van de Overeenkomst overgebrachte persoon in de staat van tenuitvoerlegging nog opnieuw zou worden gevonnist of veroordeeld op grond van de feiten die in de staat van veroordeling tot de initiële veroordeling aanleiding hebben gegeven.

Anders dan het Verdrag van 21 maart 1983, dat een 6-maandengrens hanteert, is de overbrenging in principe slechts mogelijk indien nog ten minste één jaar van de straf moet worden ondergaan.

Zoals in het Verdrag van 21 maart 1983, is de instemming van de betrokken gedetineerde een basisvereiste. Afwijkend echter is dat de instemming met de overbrenging tevens impliceert dat de betrokkene in de staat van tenuitvoerlegging bijkomend kan worden vervolgd en veroordeeld voor andere feiten dan die welke aanleiding hebben gegeven tot de initiële veroordeling. Van een specialiteitsregel is m.a.w. geen sprake.

De Overeenkomst is ook van toepassing op de tenuitvoerlegging van veroordelingen die vóór de inwerkingtreding ervan zijn uitgesproken.

Opmerkelijk is tenslotte dat in het kader van een aan de gang zijnde overbrengingsprocedure en in afwachting van een definitieve beslissing, de staten omwille van belangrijke humanitaire redenen, zoals de gezondheid van de betrokkene of zijn familie, diens tijdelijke overbrenging kunnen toestaan.

G. VERMEULEN EN T. VANDER BEKEN

1.5. UITLEVERING

- de Wet van 14 januari 1999 houdende wijziging van [...] de artikelen 3 en 5 van de wet van 15 maart 1874 op de uitlevering (*B.S.*, 26 februari 1999)

Artikel 3 van de Uitleveringswet wordt aangepast om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de zgn. Telefaxovereenkomst (Overeenkomst tussen de Lid-Staten van de EG betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, ondertekend te Donostia/San Sebastian op 26 mei 1989), goedgekeurd bij Wet van 22 april 1997 (*B.S.*, 22 november 1997) en geratificeerd op 12 juni 1997 (zie rubriek internationaal strafrecht, nr. 1998-3). Deze wijziging loopt ook vooruit op de eventuele ratificatie en inwerkingtreding van de nieuwe EU-uitleveringsovereenkomst van 27 september 1996, dat in artikel 13 de bepalingen van de Telefaxovereenkomst overneemt.

Concreet wordt tussen het tweede en het derde lid een bijkomend lid ingevoegd, waardoor de stukken ter staving van het uitleveringsverzoek per telefax mogen worden overgelegd telkens wanneer een internationale overeenkomst daar uitdrukkelijk in voorziet en overeenkomstig de daarin vastgelegde voorwaarden voor echtverklaring.

In artikel 5 van de Uitleveringswet wordt de traditionele 3-wekentermijn van de periode van voorlopige aanhouding verlengd tot veertig dagen, termijn die ook wordt gehanteerd in het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957, dat voor twee jaar door België werd geratificeerd.

G. VERMEULEN EN T. VANDER BEKEN

2. Literatuur

DAVID, E., *Principes de droit des conflits armés*, Brussel, Bruylant, 1999 (2e uitgave), 860 p.

Deze 'présis', waarvan de eerste uitgave bekroond werd door de 'Prix de la paix' en door de 'Prix Paul Reuter 1994', biedt in de eerste plaats een overzicht van de verplichtingen die oorlogvoerende Staten moeten naleven tijdens het voeren van militaire operaties, meer bepaald wat de keuze der wapens en methoden van oorlogvoering betreft (recht van Den Haag), en van de beveiligings-

maatregelen die zij moeten treffen ten behoeve van personen die hetzij tijdelijk in hun macht vallen, hetzij de effecten der vijandelijkheden mogelijk ondergaan (recht van Genève; p. 29-576).

Evenwel zal het werk niet alleen de internationalist interesseren. Ook de strafrechtsspecialist zal er zijn gading in vinden. De auteur analyseert immers uiterst nauwgezet de kernbegrippen van het strafrecht der gewapende conflicten. Hij onderwerpt de begrippen 'oorlogsmisdrijven' en 'misdaden tegen de mensheid' aan een gedetailleerd onderzoek (p. 578-671) en houdt hier bij

rekening zowel met de gezaghebbende rechtspraak van het Internationaal Militair Tribunaal te Nürnberg als met de latere pogingen tot beteugeling van soortgelijke delicten via interne wetgeving (p. 701-727). Hij actualiseert zijn studie met een doorlichting van de organisatie van de VN-Tribunalen van Den Haag en Arusha en stipt reeds enkele bijzonderheden aan in hun jurisprudentie over de verweermiddelen inzake oorlogscriminaliteit (p. 674-700).

F. THOMAS